

Derefter vil jeg godt sige til hr. Holger K. Nielsens lammende kritik af miljøgarantien i Amsterdamtraktaten: Der var så mange af SF's ønsker, som blev imødekommet ved forhandlingerne. Der var så mange: Ny viden kan komme ind, nye restriktioner kan komme ind, Kommissionen skal svare inden 6 måneder, ellers er det godkendt, hvis enkelte lande bruger miljøgarantien.

Det svarer fuldstændig til et barn, der skriver en ønskeseddel til en fødselsdag og ikke får alle ønsker opfyldt og derefter erklærer fødselsdagen for en fiasko.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil sige til hr. Holger K. Nielsen, at Enhedslisten har været og er fuldstændig enig med SF i, at der burde have været en rigtig miljøgaranti. Men det spørgsmål er jo nu for fjerde gang afprøvet i forhandlinger på en regeringskonference, og det kan altså ikke lade sig gøre at få en rigtig miljøgaranti. Det kan man ikke få i EU. Det spørgsmål er afprøvet.

Selv om hr. Holger K. Nielsen fik en genforhandling af Amsterdamtraktaten, hvad han jo ønsker, ja, så ville resultatet endnu en gang blive det samme. Og jeg tror, at de danske ministre gjorde, hvad de kunne. De gjorde det i virkeligheden forhandlingsteknisk givetvis rigtig godt, og resultatet blev elendigt. Derfor kan der ikke opnås mere på den konto inden for EU's rammer.

Næh, det eneste, Enhedslisten derfor beder om, er, at vælgerne kan få at vide præcis, hvad det er, vi stemmer om. Det, vi ønsker – det er til hr. Holger K. Nielsen – er simpelt hen at få Kommissionens bindende erklæring om, hvordan de vil administrere disse her forbehold, der er i den reviderede miljøgaranti. For hvis landene er enige med Kommissionen, så bliver der jo ikke retssager ved Domstolen, og derfor er det af afgørende betydning, hvordan Kommissionen vil bruge sin godkendelsesbeføjelse.

Det er simpelt hen bare for at vide, hvad vi stemmer om, at vi gerne vil have det her afklaret inden folkeafstemningen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg forstår ikke helt Enhedslistens logik, for hvis det er umuligt at få en genforhandling efter et dansk nej, så kan jeg da ikke se, det skulle

være nemmere at få denne her bindende fortolkning.

Hvis der er en vilje til, at de her uklarheder skal væk, så må der jo også være en vilje til, at de kommer væk ved en ny traktatforhandling. Og min pointe er, at sådanne uklarheder skal fjernes i selve traktaten og ikke i vedhæftede fortolkninger. Jeg synes ærlig talt, at der er tale om en ret ny linje fra Enhedslisten, nemlig at man nu vil gå ind og have aftaler mellem Kommissionen og medlemslandene, der skal fortolke en uklarhed i traktaten.

Når vi går ud og siger nej den 28. maj, er det jo netop, fordi vi ønsker at få klarhed på dette her inde i selve traktaten. Jeg synes, der hos Enhedslisten er tale om en helt ny form for reformisme, som undrer mig meget, omkring de her ting.

Så spørger hr. Ove Fich mig: Jamen det er jo ikke kun et spørgsmål om miljøgarantien, men også om EU's generelle miljøpolitik. Ja, ja, ja, men den her debat handler jo altså om miljøgarantien, og det er vel rimeligt nok, at man holder et indlæg, der handler om det emne, der er til debat i dag.

Men jeg vil da godt på given foranledning sige til hr. Ove Fich, at jeg er meget skeptisk over for betydningen af den dér ændring af præambelen. Det kan få positiv betydning, javel, javel, javel, men det kan også få ingen som helst betydning.

Hele pointen ved meget af denne diskussion er jo, at der ikke er en djævel, der ved, hvordan det i praksis kommer til at fungere efterfølgende. Heller ikke hr. Ove Fich. Derfor kommer hr. Ove Fich meget galt af sted, hvis han vil gå ud til den danske befolkning og argumentere med, at nu er der sikkerhed for, at vi får en bedre EU-miljøpolitik.

Så går det hr. Ove Fich på helt samme måde, som det gik hr. Uffe Ellemann-Jensen, da han i 1986 gik ud og sagde, at nu havde vi en miljøgaranti, der kunne fungere. Det er jo det, som er pointen, at det har vi ingen sikkerhed for, hverken i præambelen eller i de her bestemmelser eller andre steder.

Omkring PCP-dommen vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at pointen er jo, at det er dér, Kommissionen kommer ind. Vi troede jo, vi havde den fortolkning, som hr. Uffe Ellemann-Jensen og også et flertal i Folketinget gav udtryk for i 1986, og som var en del af bemærkningerne til det lovforslag, der blev sendt til folkeafstemning i 1986. Og dér er det så, vi finder